

Геть матюки!

Олександр Мінович

Нещодавно був свідком переписки в інтернеті, коли на одному з літературних сайтів молодому чоловіку відмовили в публікації його творів, оскільки вони мали нецензурні вирази. Адміністратор сайту вибачався перед тим чоловіком, що не може опублікувати його вірші, тому, що Фейсбук заблокує сторінку.

Он воно як виходить: Фейсбук контролює, аби ми не матюкалися.

Я відразу поставив собі питання: а хто ж у нас, у нашій літературі, наших театрах, наших виданнях слідує за культурою мови, за тим, щоб ми не вживали нецензурщини. Виходить, що ніхто. Адже ледь не в кожній книжці популярних письменників, ледь не в кожному фільмі чи спектаклі матюк на матюці, без цього книжки не пишуться, кіно не знімається.

Люди добрі, тільки вдумайтесь: до чого ми дійшли!

Наш народ ніколи раніше не матюкався. Ми запозичили ці клятві вирази у ворожої тепер нам країни. За свідченням письменника Антоненка-Давидовича в армії УНР він ніколи не чув матюків. "І це не тому, що вона складалася з самих святих, а тому що матюки були невластиві, ба навіть чужі українській народній вдачі". Письменник згадував, як його баба з жахом на обличчі розповідала про якогось волоцюгу Федька: "То такий розбишака, що навіть по-московськи вміє лаятись!". Антоненко-Давидович писав, що матюки ми запозичили після революції в свого "старшого брата". "Хто не вірить мені, хай прочитає нарис М. Горького "Ярмарка в Голтве", де автор, пробувши цілий день на ярмарку, на превеликий подив собі, не почув жодного матюка й мимоволі подумав: "Який би "мат" висів у повітрі на такому ж ярмарку в Росії!..".

Сьогодні забороняємо деяких російських класиків, які ніколи не ставилися до нас вороже, а матюки тиражуємо в публічних місцях і творах кожен день, кожен час, кожну хвилину.

Ми вручаємо найвищі державні премії тим, хто нав'язує, пропагує нам матюки, нецензурщину, вульгарний секс. Тарас Шевченко чи Іван Франко, яким присвячені ці премії, напевно, знепритомніли б від здивування, які в них тепер спадкоємці. Без всякого сумніву вони теж знали лайливі слова, але ніколи не вживали їх у своїх творах, не виправдовувалися тим, що таке вживання підсилює реалізм, природність ситуацій, або діалогів. Наші класики допустити такого не могли тому, що вони були культурними людьми на відміну од сьогоденних творців.

Матюкливі письменниці стали у нас елітою, гордо носять високі звання, слугують прикладом для молоді, вказують яким шляхом потрібно йти, щоб добитися слави.

Твори з матюками доступні для читання дітям, ввійшли в шкільну програму.

Матюк завжди вчиняє замах на найдорожчу для нас людину – матір.

Публічне вживання матюків при дітях ще й з образою матері – це вершина цинізму.

Ніхто навіть не задумується, що вживання нецензурних виразів є

правопорушенням. Відповідно до статті 173 Кодексу України про адміністративні правопорушення нецензурна лайка є однією з грубих форм неповаги до громадської моралі. Юридична практика визначає, що лайка завдає моральної шкоди духовному стану суспільства. Опублікований художній твір із нецензурними виразами потрібно вважати таким, що викладений у публічному просторі та є правопорушенням. Всіх видавців, редакторів, авторів потрібно притягати до відповідальності за це порушення.

Хочу підкреслити: лайка вбиває духовний стан суспільства.

Я звертаюся до свідомої української інтелігенції, до всіх культурних українців: давайте разом покінчимо з цим ганебним явищем!